

увагу зосереджено на спільному обговоренні ними обома особових справ клієнтів; на аналізі проблем, що постають у роботі; узгодженні робочого плану; керівництві та підтримці соціального працівника з боку менеджера; обговоренні особистих проблем соціального працівника, які можуть впливати на ефективність спільної роботи; створенні можливостей для самостійної роботи соціального працівника на основі консультацій з менеджером; оцінюванні компетентності соціального працівника та ефективності його роботи [2].

Отже, супервізія в соціальній роботі це важливий метод, за допомогою якого, соціальні працівники можуть не тільки вирішити свої професійні проблеми, а і розв'язати складні та суперечливі задачі, які виникають перед ними. На жаль, ще мало запроваджено посад супервізорів в соціальних організаціях і цей метод ще тільки починає працювати.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про соціальні послуги». Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, №18, ст.73.
2. Астремська І. В. Прикладні методи та основи супервізії в соціальній роботі навчальний посібник – Миколаїв : Вид-во ЧНУ ім. Петра Могили, 2017. 396 с.
3. Браун А., Боурн А. Супервізор у соціальній роботі: Супервізія догляду в громаді, денних та стаціонар. Установах. пер. з англ. Т. Семигіної. К. : Унів. вид-во «Пульсари», 2003. 240 с.
4. Калитиевская Е. Супервидение. О профессиональном самосознании терапевта // Гештальт-96. Сб. мат-в Московского Гештальт- Института, 1996. С. 63 - 70.
5. Кодекс этики и практики супервизоров Британской ассоциации консультирования // Журнал практической психологии и психоанализа. – 2000. –№ 4.
6. Уильямс Э. Вы - супервизор: Шестифокусная модель, роли и техники в супервизии. М. : Независимая фирма «Класс», 2001.

Титенко Г. П.,

здобувачка вищої освіти 1 курсу магістратури, гр.МСРп-201

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

Науковий керівник: Острияко Т. С.,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної роботи

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ЗАГАЛЬНІ АСПЕКТИ ГЕНДЕРНОЇ НЕРІВНОСТІ В СУЧАСНОМУ СОЦІУМІ

На сьогодні проблема гендерної нерівності вкрай важлива, оскільки всупереч соціальному та культурному розвитку суспільства, поширення ідей толерантності та гуманізму, дискримінація за ознакою статі проявляється в усіх сферах життя. Формально в законодавстві України, гендерна дискримінація заборонена, проте боротьба за рівні права чоловіків та жінок триває і досі, тому що фактично існує велика кількість перешкод для реалізації своїх прав жінками [2, с. 6].

Досліджували аспекти гендерної нерівності та дискримінації з позицій права та в історичному контексті такі вчені як: Н. Аніщук, К. Левченко, І. Мироненко, П. Пилипенко, В. Кириченко, Н. Бондаренко, Т. Омельченко.

Взагалі термін «дискримінація» означає негативне або упереджене ставлення до людини за конкретною ознакою (раса, стать, вік, релігія тощо), що своєю чергою призводить до утиску прав цієї людини. Гендерна дискримінація – це стан, коли людину або групу людей за ознакою статі, обмежують у реалізації прав та свобод [2, с. 8].

Проблема гендерної дискримінації нерозривно пов'язана з поняттям «сексизм». Сексизм трактується як дискримінація особи за її гендером (статтю). Феномен сексизму загалом розглядається через призму гендерних стереотипів та ролей. Гендерна нерівність є

наслідком сексизму в суспільстві. Розглядаючи феномен гендерної нерівності, важливо зазначити, що він являє собою ситуацію, в якій чоловіки та жінки не мають рівних прав, свобод та умов, що зумовлює неможливість реалізувати себе в економічній, політичній, національній, соціальній та культурній сферах життя. Також, гендерна нерівність проявляється в різній оплаті того ж самого обсягу виконаної праці. На протигагу даним факторам, в суспільстві поширювався феміністичний настрій та утворювалися об'єднання, котрі боролися за права жінок [1, с. 157- 158].

Завдяки феміністичному руху, статус жінок помітно змінився, навіть у порівнянні з минулим століттям. Зараз феміністичний рух є не менш актуальним, феміністки та феміністи борються за дотримання рівних прав та можливостей. Сучасному фемінізму характерні наступні напрями: боротьба за рівну оплату праці; протидія сексуальній об'єктивізації; протидія стигматизації та стереотипізації; протидія гендерного насильства та насильства в цілому; протидія сексуальним домаганням на робочому місці; вільний репродуктивний вибір; боротьба за рівну можливість просунення по кар'єрних сходах (знищення «скляної стелі» для жінок); висвітлення та акцентування гендерних проблем в засобах масової інформації [1, с.182-185].

В сучасному суспільстві досі зберігається стереотипне ставлення до людини за ознакою статі. Від гендерної нерівності та дискримінації потерпають як жінки, так і чоловіки. Загалом ця дискримінація спричинена стереотипним мисленням щодо гендерних ролей. Залишилося застаріле сприйняття чоловіка як «добувача», голову сім'ї та жінки як берегині домашнього вогнища. Подібне ставлення до людей характерне для патріархальної системи, в якій чоловік виступає головним в сім'ї й взагалі в соціумі, а жінка є другорядною, навіть «другосортною» особою. Зважаючи на вплив даної традиції, фемінізм не лише не втрачає своєї важливості, а навпаки набуває все більшої актуальності та потребує поширення в суспільстві [2, с.17].

Можна відмітити, що в сучасних умовах в більшості випадків жіночий рух сприймається позитивно, оскільки все більше людей розуміють його нагальність. Жінки отримали можливість бути незалежними та самостійно керувати своїм життям, а зараз вони вимагають реальних можливостей для реалізації своїх прав в різних сферах життя. Важливо зазначити, що проблема гендерної диференціації доходів заробітної плати лишається не вирішеною [1, с. 283].

До світової роботи з досягнення гендерної рівності потрібно зазначити діяльність ООН, а саме Цілі сталого розвитку. Ціль, що спрямована на забезпечення гендерної рівності, під п'ятим номером – «Ціль 5. Забезпечення гендерної рівності, розширення прав і можливостей усіх жінок та дівчаток». Мета даної Цілі полягає в наступних завданнях: ліквідування всіх форм дискримінації жінок та дівчат; ліквідування всіх форм насильства в різних сферах життя; ліквідування негативних практик, які калічать здоров'я дівчаток (ранні шлюби, примусові операції тощо); визнання домашньої роботи («друга зміна»), заохочення спільної діяльності у веденні домашнього господарства; забезпечення реальної участі та змоги для лідерства жінок у всіх сферах життя (політичному, соціальному, національному, культурному); забезпечення вільного доступу до послуг в галузі охорони сексуального та репродуктивного здоров'я; проведення реформ для можливості надання жінкам рівних прав на володіння та розпорядження економічними ресурсами; використання новітніх технологій серед ЗМІ для поширення інформації про розширення прав жінок; удосконалення стратегій та обов'язків для дотримання законів, задля мотивації до гендерної рівності та розширення прав та можливостей всіх жінок та дівчат [3, с. 38-45].

Таким чином, можна стверджувати, що проблема гендерної нерівності являється актуальною в сучасному соціумі. Реалізації гендерної рівності заважають такі чинники: застарілі уявлення про місце людини в цьому світі залежно від її статі; пережиток минулих традицій та патріархальний устрій життя, котрий тривалий час панував у суспільстві та продовжує панувати зараз, хоч вже так поширено.

Крім того слід зазначити, що спостерігається позитивна динаміка в процесі поліпшення ситуації щодо гендерної рівності. Феміністичний рух набуває поширення в усіх галузях життєдіяльності, все більше жінок та чоловіків підтримують його мету. Такі організації, як

ООН включила забезпечення гендерної рівності до своїх цілей, що безсумнівно сприяло та сприяє прогресу досягнення даної цілі. Для подальшого покращення ситуації, варто частіше та компетентніше ставитися до пропаганди гендерної рівності в суспільстві, особливо в молодіжному середовищі, а також створити дієву систему покарань за гендерну дискримінацію. Розвиток гендерної рівності потрібно забезпечувати як на національному рівні шляхом запровадження дієвих реформ, так і на місцевому рівні шляхом профілактичної та інформаційно-просвітницької роботи соціальних установ та організацій (державного і недержавного секторів).

Список використаних джерел

1. Основи теорії гендеру: Навчальний посібник. – Київ: "К.І.С.", 2004. – 536 с.
2. Пономарьов С. Ю. Запобігання та протидія дискримінації в Україні: Посібник для працівників органів державної влади та місцевого самоврядування / С. Ю. Пономарьов, І. Ю. Федорович. – Київ : Міжнародна організація з міграції, Представництво в Україні., 2014. – 74 с.
3. Цілі Сталого Розвитку: Україна. Національна доповідь 2017. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, Інститут демографії та соціальних досліджень, ПРООН в Україні. – Київ, 2017. – 176 с.

Хлєбїк С. Р.,

кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної педагогіки і соціальної роботи
Ніжинський державний університет ім. М. Гоголя (м. Ніжин, Україна)

СОЦІАЛЬНО-РЕАБІЛІТАЦІЙНИЙ ТУРИЗМ В ГРОМАДІ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ, ЯКІ ОПИНИЛИСЯ В СКЛАДНИХ ЖИТТЄВИХ ОБСТАВИНАХ

Соціальна інклюзія в сучасному українському суспільстві стає певним соціальним механізмом, інструментом, спрямованим на подолання бар'єрів та обмежень на шляху до соціального благополуччя та добробуту, що докорінно змінює існуючу державну соціальну політику. Власне, соціальне включення можна визначити як бажану ситуацію, у межах котрої всі члени суспільства володіють достатніми ресурсами та можливостями задля повноцінної та рівноправної участі в усіх сферах суспільної діяльності. Соціальна інклюзія торкається усіх соціальних процесів й фактично сприяє утвердженню у суспільстві соціальної рівності. Проблема розвитку соціальної інклюзії та способів її реалізації для дітей підліткового віку, які опинилися у складних життєвих обставинах лежить в площині розвитку соціально-реабілітаційного туризму, як важливого чинника їх соціалізації.

Дослідження проблеми соціальної інклюзії досить активно проводилося у межах психологічної, соціально-педагогічної та медичної галузей наукового знання. Окремі аспекти зазначеної проблеми були висвітлені й у межах соціології, однак недостатньою залишається кількість праць, що присвячено вивченню специфіки, умов та механізмів перебігу даного процесу. На сьогодні найпоширенішою у сучасному науковому дискурсі стає спроба пояснити концепт «соціальної інклюзії» через доступність освіти для усіх громадян України. В даному випадку соціальна інклюзія практично зводиться до інклюзії освітньої. На думку А. Колупаєвої, включення до системи соціальних стосунків та взаємодій, перш за все, відбувається в рамках того освітнього середовища, до котрого особа чи група осіб намагається долучитися [2, 18]. Окреслюючи шляхи включення, дослідниця звертає увагу на те, що «окрім підготовки такої особи до життя в суспільстві, ще й необхідна підготовка суспільства до прийняття особи. Одним із найважливіших факторів соціальної інклюзії є формування відповідних правових основ держави, що регламентують сприятливі умови для формування позитивних стосунків між усіма членами суспільства, а також передбачають